

Chotovinský školák

MĚSÍČNÍK ZÁKLADNÍ ŠKOLY V CHOTOVINÁCH

ČÍSLO 7

ROČNÍK 2013/2014

Březnové okénko ředitele

Přišlo jaro. Začal úklid areálu po zimě. Děti a zaměstnanci vyrazili s košťaty, hráběmi a kolečky uklízet prostory kolem školy. Ještě zbývá rychle opravit, co se přes zimu rozbilo, a děti ve školce a v družině se budou pohybovat v čistém a útulném prostředí.

Nastal čas pro vyplnění další monitorovací zprávy grantu na školní poradenské centrum. To obnáší vyplnit či ofotit výkazy práce, výstupu grantu a výpisy z účtů. Vyplnit více než dvacetistránkovou zprávu na webu, vytisknout a přidat na hromádku. Tentokrát toho bylo málo, asi jen 3 cm vysoký stoh papírů. Z grantu EU peníze školám přišla zpráva, že závěrečná monitorovací zpráva a finanční vyúčtování bylo přijato a tímto aktem byl grant ukončen. Může jej přijet zkontrolovat kontrola z EU, MŠMT, ČŠI či FÚ po celou dobu udržitelnosti projektu (ještě přes 2 roky), dále musíme 20 let vše uchovávat v archivu. Podali jsme daňové přiznání za zaměstnance a za školu jako právnickou osobu.

Na březen bylo naplánováno mnoho akcí: projektový den Multi-

kulturní výchova, Program prevence rizikového chování, exkurze do JE Temelín, Matematický klokan, začala okresní kola olympiád a žáci 3. a 4. třídy zahájili výuku plavání.

V březnu Sdružení přátel již tradičně pořádá Školní slavnost. Chtěl bych poděkovat všem pořadatelům, účinkujícím a sponzorům za příspěví ke zdárnému průběhu akce. Velký dík patří těm, kteří se podíleli na akci ve svém volnu bez nároku na honorář.

Petr Havlík – ředitel školy

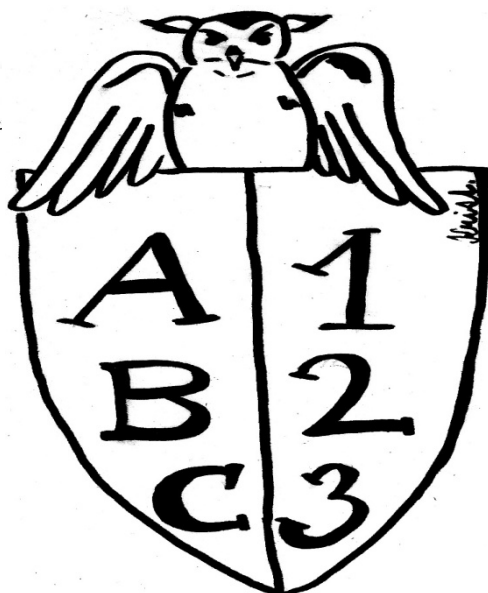

Nejsme v pravěku!

Všude kam se podíváte, tam se lidé pošťuchují. Malé děti se pošťuchují jen z legrace, měří si síly, ale větší děti se už nejen pošťuchují, ony se přímo mlátí, a to třeba proto, že na někoho mají zlost. Když svého vrstevníka jenom trochu šťouchnou, tolik to nevádí, ale co když ho strčí trochu víc. Dítě spadne a může si ublížit!

Může se stát naprosto cokoliv. Možná si jen roztrhne oblečení, ale třeba i rozbije hlavu. Dobře si rozmysleme, než do někoho šťouchneme. Je to opravdu nutné? Nemůžeme si raději promluvit? A vy, kterým se snaží někdo uštknout ránu? Trochu se nad sebou zamyslete, není někdy chyba i na vaší straně? Nevypovokovali jste kamaráda schválně? Přece nejsme lidi z pravěku, kteří se kvůli každé prkotině musí pošťuchovat a otravovat. Udělali jste dost proto, abyste zabránili zbytečnému úrazu?

Kateřina Matoušková

Většina z nás už jistě četla knihu Babička od Boženy Němcové. Ti, kteří četli, vědí, že je plná poučení. Božena Němcová nám chce v knize říct, že bychom si měli vážit svých prarodičů, protože nám často s čímkoliv pomohou a za svůj život shromáždili spoustu zkušeností, seznámili se s mnoha lidmi, naučili spoustě věcí. Proto nás mohou mnohemu naučit nebo upozornit na chyby, které bychom třeba bez jejich pomoci udělali.

Mně se kniha moc líbila, jelikož autorka velmi hezky psala o své babičce. Také bychom v knize mohli najít nějaké informace z historie, neboť kniha pochází z devatenáctého století a vznikla v dobách Rakouska-Uherska.

Z těchto důvodů se mi kniha tak zalíbila, že si ji pamatuji již dva a půl roku a hodlám si ji ještě někdy přečíst.

Věřím, že se kniha zamlouvala i vám, a pokud jste ji ještě nečetli, ráda bych vám ji doporučila. Mně přijde opravdu nádherná.

Lucie Dražilová

Multikulti

Všichni žáci druhého stupně se těšili na projektový den zaměřený na multikulturní výchovu. V pondělí 3. března jsme byli rozděleni do tří skupin. Každá skupina byla takovou smíchaninou šesté, sedmé, osmé a deváté třídy. Skupinu tvořilo asi dvacet žáků, o které se po celé dopoledne starali vždy dva vyučující.

Prvním úkolem, kterým jsme začali den, bylo vytvořit náš žebříček hodnot a odpovědět na otázky v druhé polovině pracovního listu. Třeba jsme přemýšleli o tom, co děláme odpovědně nebo jak pomáháme rodičům.

Druhou činností bylo zhlédnutí příběhu jedenáctileté dívky z Indie.

Jmenovala se Kamar. Její život se opravdu odlišuje od toho našeho. Kamar musí každé ráno poklidit domácnost, uvařit a až do večera pomáhat vyrábět mamince náramky. Kupci, kteří si od nich náramky kupovali, je často šidili. Kamar by chtěla chodit do školy, ale nemůže, protože rodiče chtějí, aby pracovala a pomáhala jim vydělávat peníze. Proto prosí svého boha Alláha, aby jí pomohl. Ale i tak je Kamar usměvavá a má hodnou kamarádku, která jí třeba půjčuje svoje šperky.

Další aktivitou bylo vypracování žebříčku hodnot za Kamar a pak porovnat naše hodnoty s jejími. My jsme často měli na prvním místě rodinu, ale Kamar vzdělání.

Čekal nás druhý dokument, ale nejdříve jsme pomocí sedmi nápořád měli uhodnout, z jaké země bude další příběh. Pracovali jsme s atlasem a se svými znalostmi a vyšel nám Afghánistán. Také jsme měli napsat o své cestě do školy, o tom, jestli na ní překonáváme nějaké překážky a jaké úsilí musíme my i naše rodina pro to vynaložit. Dokument byl opět o dívce, ale tentokrát se jmenovala Fakhereh, bylo jí devět let a žila právě v Afghánistánu. Bydlela ve vesnici Kálú, kde žije 2 500 rodin a mají tam jen dvě školy. Fakhereh pásala ovce a na rozdíl od Kamar do školy chodila, ale cesta do ní trvala skoro tři hodiny. I tady kvůli práci školu všechny děti nenavštěvují.

Poslední aktivitou byla křížovka. V tajence vyšel název organizace Člověk v tísni.

A naše dojmy? Projektový den se nám opravdu líbil. Pochopili jsme například to, že pro všechny děti není všude samozřejmostí chodit do školy, a proto bychom si této možnosti měli vážit. Bylo by zajímavé, kdybychom si mohli na chvíli vyměnit jejich život s tím naším a nestěžovali si pořád, jak to tady máme těžké. Vůbec si nedovedeme představit, že bychom se museli vzdát spousty vymožeností a žít jako Kamar či Fakhereh.

tak to vidí žáci sedmé třídy

Cinkilinki

Bára Bětíková, Linda Heinová a Eliška Mendelová, tedy my tři holky ze sedmé třídy, jsme se v pondělí 17. března zúčastnily již 19. ročníku pěvecké soutěže Jihočeský zvonek.

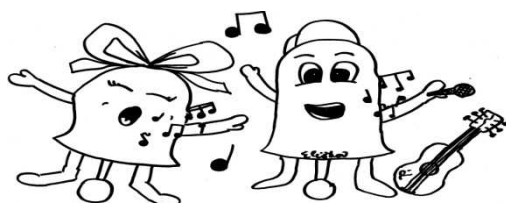
Ráno jsme se sešly s paní učitelkou Honzovou v osmé třídě, abychom se rozezpívaly. Autobusem jsme dojely do Tábora a po cestě do divadla, kde se soutěž koná, jsme si ještě zašly do pekárny koupit něco na posilněnou.

Každý rok hned před samotnou soutěží dostaneme nějaký upomínkový dárek, letos nám nechali vyrobit kšiltovky s nápisem Jihočeský zvonek. V devět hodin to konečně vypuklo.

Celou soutěží nás prováдел mladý moderátor, kterého známe už z loňska. Představil nám porotu, která si pro nás letos připravila překvapení. Tři porotci zazpívali lidovou písničku Ó, hřebíčku zahradnický. Bylo to opravdu hezké a profesionální.

Také letos se soutěžilo ve čtyřech kategoriích. Linda soutěžila v sólovém zpěvu a já s Eliškou v duu. Všechny jsme měly pořádnou trému, Linda asi největší, protože letos jela zpívat poprvé. Myslím, že se jí zpívání povedlo, protože skončila v bronzovém pásmu. Já a Eliška jsme si vyzpívaly zlato! Všechny jsme byly moc spokojené a cítily se krásně. Příjemné bylo i zastaveníčko v cukrárně Sandra, kde jsme si mohly vybrat sladkou odměnu. Zpívání nás baví a už se těšíme na ten jubilejní dvacátý ročník.

chotovinské zvonky

Šišky s mákem

Pan ministr školství se chutě vrhl do práce a začal řešit palčivé problémy českých škol. Nejsem si jistý, zda začal od správného konce. Připomenu jen dvě navrhovaná opatření. Mnoho dětí je obézních, proto přidáme třetí hodinu tělocviku týdně a upravíme spotřební koš školních jídel tak, aby z jídelniček zmizela sladká jídla. Pro média jistě chutné kousky, kterými se může zviditelnit, pro školní praxi i společnost holá zbytečnost.

Shodneme-li se na tom, že rodina má především vychovávat a škola především učit, pak si myslím, že stát a jím řízené školy dělají pro osvětu zdravého životního stylu už dnes velmi mnoho. Návyky vedoucí k obezitě si dítě přináší z domova a pak není schopné odolávat svodům konzumní společnosti. Jedna hodina tělocviku a jeden školní oběd to nespraví.

Další hodina tělocviku buď nafoukne už tak vydatný týdenní rozvrh, nebo budeme muset obětovat hodinu jinou. Dle našich zkušeností by znamenala jen větší množství omluvenek obézních a neohrabaných dětí. Ostatní si zaskotačí rády a po škole jakbysmet. Sladká jídla jsou už dnes bílou vránou a těší se na ně většina dětí i učitelů. I ten nejpřeslazenější školní čaj je jen slabým odvárkem proti limonádám, které si děti kupují po škole a pijí po litrech. Šišky s mákem jsou v porovnání s pytlíky pochutin, které tak často vídám v jejich rukou, odpovídající stravou po dni plném práce a jídlem vhodným i pro vegetariány.

Kdo zná déle naši školní jídelnu, ten možná spolu se mnou vzpomíná na buchty z poctivých surovin pečené s láskou, které byly vždy třešničkou

po skvělém obědě. Chutnaly jako od maminky. Kvalitu školního stravování nezajistí žádné nařízení, ale konkrétní lidé, kteří svou práci chtějí dělat dobře ku prospěchu všech.

Zapomeňme na zákazy a nařízení. Učme raději děti svobodně se rozhodovat a rozumně vybírat, co je pro ně dobré a správné. Děti je třeba informovat, ukázat a vysvětlit jim dopady na jejich život a zdraví, ale hlavně jim jít příkladem. Děti se stejně nakonec musí rozhodovat samy. Nenechme si postupně a nenápadně ubírat svobodu rozhodování. Svět není černobílý a ani jídlo nemůže být jen slané.

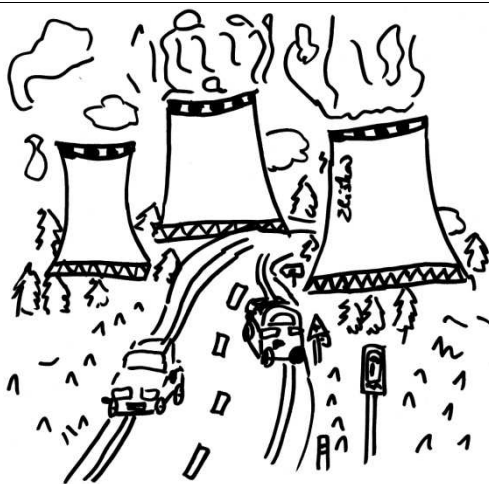
Jiří Honza

JETE

Když jsem ráno pátého března vstával, myslel jsem, že se jde do školy, ale pak jsem si vzpomněl, že dnes vyráží sedmá až devátá třída na exkurzi do JETE. Před kulturním domem na nás čekal autobus. Spočítali jsme se a vyrazili směrem na Týn nad Vltavou. Cestou jsme toho mnoho neviděli, protože autobus se prodíral ranní mlhou. Jaderná elektrárna Temelín je kousek za Týnem. Když jsme po hodinové cestě dorazili k jedné ze dvou českých atomových elektráren, divili jsme se, jak je velká. Největší byly samozřejmě čtyři chladicí věže. Jejich vrcholky tajemně mizely v čepicích z mlhy.

Nešli jsme přímo do elektrárny, ale do záměčku, ve kterém je moderní informační středisko. V kinosále jsme zhlédli několik filmů, vyslechli výklad a obdivovali mlžnou komoru. Nejvíce mne zaujala informace, že samotná JETE vyrábí 20 % české elektřiny. Dále mne zaujalo, čím se topí v reaktoru. Dozvěděl jsem se, jak se obohacuje uran, který pak přemění v palivové články. Říkali, že atomové elektrárny jsou šetrné k životnímu prostředí. To jsem rád. Zajímavá byla i expozice plná pohyblivých modelů, interaktivních her a informací o původu a výrobě elektrické energie. Cílem exkurze určitě bylo nás něco naučit a myslím si, že se to povedlo.

Tomáš Cetlovský

Dravci v družině

V pondělí 17. března nás ve školní družině navštívil sokolník Jan Brož z Jindřichova Hradce, který se se svou rodinou snaží vybudovat soukromou zoologickou zahradu pouze se zvířaty, která žijí v České republice.

Velmi jsme se na jeho návštěvu těšili a byli jsme zvědaví, jaké dravce a sovy nám přiveze ukázat. Překvapení bylo veliké. Po obědě jsme se přesunuli do sportovní haly a tam už na nás čekali dravci, ukrytí do dřevěných bedýnek. Od sokolníka Jana Brože jsme obdrželi podrobné instrukce, jak se máme k ptákům chovat (nesměli jsme je hladit, volat na ně, zvedat ruce do výšky a mávat na ně), a přednáška začala. Dozvěděli jsme se zajímavé a užitečné informace o každém předváděném druhu a některé nám dokonce byly posazeny na ruku. Na okamžik si hned některý z nás připadal jako opravdový sokolník.

Ptáci byli velmi ochočení a za odměnu (kousek syrového masa) létali na určená místa po hale, což se nám velmi líbilo.

Na vlastní oči jsme měli možnost vidět například káň Harrisona, orla bělohlavého, poštolku obecnou, sokola stěhovavého, krkavce velkého, sovu pálenou, puštíka obecného, výřečka bělolícího, výra velkého a jako zajímavost i ochočeného tchoře, který „provoněl“ celou halu.

Tato přednáška se nám velmi líbila, škoda, že jste nás neviděli s nebezpečnými dravci na rukou. Malou ochutnávku můžete zhlédnout na webu naší školy.

Yvona Kaňová a Jana Němečková

Kam s vadou řeči?

Máte dítě s vadou řeči? Jednoduše řečeno špatně mluví? Jsou mu tři a více let a nedosahuje komunikačních schopností jako jeho vrstevníci? Kde se můžete poradit nebo přímo řešit tento problém, který velmi výrazně ovlivňuje pozdější výkony ve škole?

Nejvíce případů v logopedii jsou dyslalie neboli patlavost (dospělý nebo dítě špatně vyslovuje jednu nebo více hlásek) či opožděný vývoj řeči. O tom, zda je problém vážnější, nebo zda můžeme ještě s reedukací (nápravou) čekat, se poradíme na několika místech.

Prvním kontaktem je vedoucí kroužku logopedie ve školkách a školách. Tito vedoucí kroužků mají zpravidla základní znalosti logopedie a prošli alespoň základním kurzem logopedie. Jsou prvním a jedním z nejdůležitějších článků v diagnostice problémů komunikace. Čím je dítě mladší, tím lépe se učí, tím lépe zvládá reedukaci řeči.

Druhým článkem jsou speciální pedagogové, kteří mají zkoušku z logopedie nebo přidružených speciálních pedagogických věd.

Také logopedičtí asistenti zastávají důležitou funkci v tomto systému. Složili státní bakalářské zkoušky z logopedie a pedagogických věd, které jsou zaměřené na speciální pedagogiku. Studium je podmíněné praxí v logopedickém zařízení. Pracují pod metodickým vedením logopeda, zpravidla ze speciálně pedagogického centra.

Posledním v řadě, na koho se můžete obrátit, je klinický logoped. Ten je absolventem magisterského vysokoškolského studia v oblasti pedagogických věd se zaměřením na speciální pedagogiku a logopedii ukončeného státní závěrečnou zkouškou z logopedie. Nečekejte příliš dlouho, například hlásku r a ř se může jedinec učit až dva roky.

Kam se tedy můžete obrátit o pomoc nebo konzultaci?

Mgr. Nataša Trnavská - vedoucí kroužku ZŠ Chotoviny

Mgr. Lenka Novotná - logopedický asistent - ZŠ Chotoviny

Mgr. Pavla Bláhová - klinický logoped. Bližší informace na 723124284 nebo na stránkách www.logopedie-blahova.cz

Lenka Novotná

Mít svůj erb

V 6. a 7. třídě jsme v hodinách výtvarné výchovy probírali, co je to heraldika, jaký význam měly erby v historii, jaké byly jejich druhy a proč vlastně vznikly.

Úkolem erbu všeobecně je větší barevně graficky znázornit typický znak pro daný rod, který je umístěný na štítě. Nás tahle informace zaujala natolik, že jsme se rozhodli vytvořit vlastní návrh erbu školy.

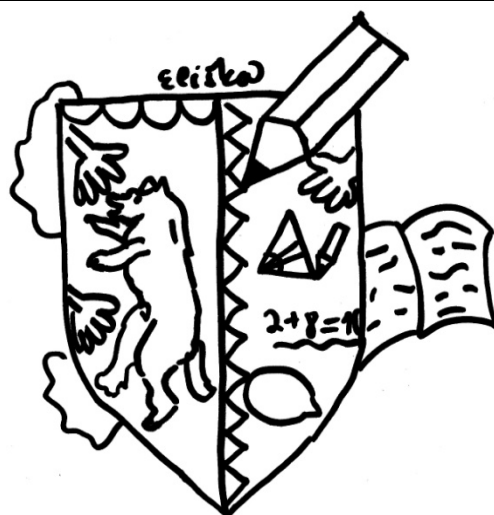
Na většině erbů, které jsme v hodinách vytvořili, převládal motiv budovy školy a kostelní věže. Někteří žáci zase zvolili jako hlavní symbol školy florbalovou hokejku a míček, jiní propisku a pravítko, učebnici a v neposlední řadě někteří ztvárnili sami sebe na cestě do školy.

Jako malou ochutnávku jsme vybrali několik nejpovedenějších erbů na stránky školy k prohlédnutí.

Jana Němečková

Volejte 150

Dvanáctého března se nad Chotovinami opět rozezněla hasičská siréna. Během asi tří minut byla šestičlenná posádka schopna výjezdu. Během oblékání jim volá operační středisko z Českých Budějovic. Tentokrát si červený kohout pochutnává na trávě podél trati od Sudoměřic u Tábora až do Stoklasné Lhoty. Během několika minut dorazila posádka na místo určení. Celkem bylo k zásahu povoláno

šest zásahových jednotek - JSDHO Chotoviny, Votice, Sedlec-Prčice, Miličín dále HZSD České Budějovice a profesionální HZS Tábor. Požár vznikl zřejmě od jiskry projíždějícího vlaku z Prahy do Českých Budějovic. Zdánlivě malý požár může přerůst ve velké nebezpečí, protože se může rozšířit cestou suché trávy nebo keři až k obytným domům. Proto mějte oči otevřené! Mnoho lidí dělá, že když se jich to přímo netýká, tak nic nevidí, ale to přece není správné! Mnozí dokonce nechťejí slyšet, že vypalování trávy je z mnoha důvodů zakázané. Kdykoli se může stát, že se oheň vy-mkne kontrole v blízkosti vašeho domu, a pak budete rádi, když někdo vytočí číslo 150 a vám se dostane rychlé a účinné pomoci. Nebud'te lhostejní ke svému okolí. Nikdy ne-víte, kdy v neštěstí zůstanete sami.

Jaroslav Kořený

CHOTOVINSKÝ ŠKOLÁK

VYDÁVÁ ZŠ CHOTOVINY
ŠÉFREDAKTOR: Jiří Honza
REDAKČNÍ RADA: Lucie Dražilová, Miroslava Honzová, Kristýna Chalupská
OBÁLKA: Jiří Honza
ILUSTRACE:
Eliška Bervidová a Kristýna Chalupská

TISK: tiskárna ABC CHOTOVINY

